

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA A LA INAUGURACIÓ DEL CONGRÉS DE LA JSC

Companyes i companys,

Vull agrair-vos que em doneu l'oportunitat d'adreçar-vos unes paraules en el moment de començar el vostre 12è Congrés. M'agrada que em deixeu parlar però no deixa d'incomodar-me el fet de recordar el Congrés constituent de la JSC celebrat l'octubre de 1978 a les Cotxeres de Sants. Fa tant de temps!

Però no em deixaré endur per la nostàlgia. No sóc dels que creu que qualsevol temps passat va ser millor. Soc dels que pensa que la nostra obligació és fer del present i del futur quelcom diferent i millor del passat. I que la nostàlgia pot esdevenir trist refugi de fracassats. Sabeu quants militants tenia la JSC en el moment que Xavier Soto va ser elegit Coordinador Nacional el 1981: eren 153. Havíem estat 3.000 en el moment de la unitat i tant sols tres anys després, a causa d'una absurda confrontació interna, que no

tenia res a veure amb l'orientació política de la JSC, va estar a punt de fer-la desaparèixer.

Per tant, res de dir que qualsevol temps passat va ser millor. I, al tanto, això no vol dir no honorar l'història. Perquè nosaltres som fills orgullosos de la nostra història. La recent, i la ben antiga. La de les Juventudes Socialistas creades per Tomàs Meabe, les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya, la Joventut Comunista Ibèrica que era l'organització juvenil del POUM, el Moviment de Joves Socialistes de Catalunya, les Joventuts Socialistes de Catalunya i el Moviment de Joventuts Socialistes de Catalunya. Tota aquesta història és la nostra.

Ai d'aquells que obliden la seva història. Qui no sap d'on ve, no sap on va. I ai d'aquells que oblidin que el projecte socialista és un projecte col·lectiu: fet amb les mans, l'esforç i les idees de tots. No som nosaltres els que posem la confiança cega en líders més o menys carismàtics: no és aquest el nostre projecte. Sempre recordo les paraules de Salvador Allende:

Todo lo que soy se lo debo a mi partido y a los trabajadores chilenos.

Recordem el mestratge dels que ens han precedit. Recordem Xavier Soto o Guillermo Vidaña. Recordem la seva honestedat, la coherència entre pensament, paraules i fets. Recordem com vivien d'acord amb el que pensaven. Recordem també la seva autenticitat, no pretenien ser el que no eren. Recordem el seu compromís, la seva vehemència, la seva passió. La seva capacitat d'escoltar, de discutir, d'arribar a acords i de complir-los. Recordem que no eren nacionalistes però no van deixar que mai ningú els donés lliçons de catalanisme; recordem que no dubtaven que la integració de tots els catalans d'origen o adopció passava pel domini de les dues llengües i per la llibertat d'emprar la que es vulgui.

Vull dir-vos vuit coses.

Primera. Sense fidelitat a la història i als valors que donen sentit al projecte socialista, no es pot renovar l'esquerra. Si oblidem que el socialisme és un

projecte per transformar la realitat en un sentit de justícia social la nostra tasca no tindria gaire sentit. No es pot limitar a una gestió ben intencionada i eficient dels afers públics. No podem oblidar l'existència de classes socials i de conflictes socials. No podem tancar els ulls davant les desigualtats i les injustícies; les que trobem ben a prop i les que trobem a escala planetària. I no sols no podem tancar els ulls, sinó que el nostre compromís té com a base la reducció i la progressiva eliminació d'aquestes desigualtats i aquestes injustícies. Desigualtats de renda, de poder, d'informació, de formació, d'oportunitats. Injustícies quan les desigualtats són permanents, cròniques, hereditàries, creixents, i generadores de noves desigualtats. Així mateix hem de lluitar contra la precarietat, contra la inseguretat, contra la incertesa sobre el futur que plana sobre els joves i les classes populars amb dificultats per arribar a final de mes.

Hem d'afermar la superioritat ètica i moral dels nostres valors que, entre d'altres coses, són els únics que garanteixen la construcció d'una societat

humana en el ple sentit de l'expressió. L'apel·lació als valors ens porta necessàriament a parlar de coherència i compromís. La nostra pràctica col·lectiva, però també el capteniment individual, han de ser congruents amb els valors que defensem.

Segona. Sols armats de valors i bones intencions no arribarem enlloc. O som capaços de traduir els nostres valors en propostes polítiques concretes, factibles i capaces de mobilitzar àmplies majories, o les nostres millors intencions no contribuiran a millorar en absolut una societat que és manifestament millorable. El capitalisme, l'economia de mercat, és un sistema econòmic però no pot ser en cap cas la guia per regular la societat. Hi ha coses que són mercaderies, però el bé més preuat és el de la llibertat i els drets que permeten exercir-la en la pràctica, les condicions que permeten desplegar lliurement la personalitat de cadascú. I tot això no ho garanteix, en absolut, el mercat. De fet, aquests objectius són incompatibles amb el model neoliberal de globalització al que hem d'enfrontar-nos radicalment.

Tercera. Tota transformació ha de partir d'una anàlisi acurada de la realitat. Si no coneixem bé el nostre entorn, les contradiccions que ens envolten, els condicionaments de tota mena, a nivell local i a nivell global, no serem capaços de transformar res. És cert que el marxisme, inclús com a mètode d'anàlisi de la realitat, s'ha revelat insuficient. Però substituir-lo per la lectura de les cartes del Tarot, posem per cas, fóra un greu error. Reflexionar sobre la realitat i analitzar-la no és mai una pèrdua de temps.

Quarta. La democràcia és el requisit indispensable per a qualsevol transformació de la realitat que pugui perviure. No hi ha altre mètode per mesurar la valoració que els ciutadans fan de l'acció política que la seva lliure expressió a les urnes. Per tant, els ciutadans no s'equivoquen. Quan guanyem és que ho hem merescut. Quan perdem, és que no ho hem fet prou bé. I si es redueix el nostre suport electoral, cal buscar les causes, en primer lloc, en la feina realitzada i en les propostes que hem formulat als

electors. Sols després hem de cercar causes més remotes.

Cinquena. La democràcia no pot reduir-se a la participació electoral. Les eleccions són la mesura de l'eficàcia de l'acció política. Però la democràcia, la participació, no són sols mecanismes a exercir un cop cada quatre anys. No sols hem d'afavorir que la gent voti, sinó que participi en la definició i aplicació de projectes, que s'impliqui. Tant a través de les associacions, els sindicats, etc. com de la participació individual a tots els nivells. La participació sols és possible a través d'un alt grau d'informació, de l'accessibilitat dels càrrecs polítics, de l'existència de mecanismes concrets que la permetin i l'estimulin.

Sisena. Sense partits no pot organitzar-se la democràcia. Qui defineix l'interès general? Com es vertebrava un projecte col·lectiu? Aquest és el paper dels partits: socialitzar la política, establir canals de participació, definir programes d'actuació i programes electorals, proveir mecanismes per a seleccionar i remoure el personal polític. El discurs

antipartits és un discurs antipolític i també antidemocràtic. Malfieu-vos també dels que reclamen una renovació no democràtica, una renovació elitista promoguda des de dalt, sovint amb criteris arbitraris i classistes.

Setena. Quan veig tanta gent i tan qualificada com vosaltres sempre penso el mateix: com és possible que no influïu prou? Per què no maneui més? És un excés de respecte a la gent gran? O manca d'ambició? O manca d'idees? O és que esteu tant distrets discutint entre vosaltres que no esteu per la feina? Sense joves no hi ha renovació possible. I no es tracta sols d'un problema del promig d'edat dels responsables polítics. Es tracta també de la capacitat d'incorporar les sensibilitats diverses dels joves als projectes col·lectius. Per què els joves dels que tothom parla tenen tan poc protagonisme social? O que quan el tenen és per notícies negatives o relatives a conflictes. Heu de tenir present també que els joves als que representem no són sempre ni els més visibles ni els que fan més soroll. Defenseu les organitzacions juvenils, les organitzacions polítiques

juvenils, i en concret la JSC, quan en sou membres, però també quan en deixeu de ser.

Dites les vuit coses, sols em resta desitjar-vos un bon Congrés. Un Congrés que se celebra quan el projecte de nou Estatut ja ha estat aprovat pel Congrés dels Diputats, quan s'han obert perspectives de pau al País Basc, quan podem explicar la bona gestió del govern de Catalunya i del Govern d'Espanya, amb bones perspectives econòmiques, sí, però també amb precarietat laboral que afecta els més joves, i amb una dificultat creixent per emancipar-se.

Us toca a vosaltres decidir no ja que voleu ser quan sigueu grans sinó en quina societat voleu viure quan sigueu grans. Certament haureu de vèncer obstacles i dificultats. Però teniu moltes oportunitats al vostre abast. Aproveiteu-les.

En nom de la direcció del partit, vull agrair-vos a tots plegats la feina que heu fet, a l'executiva sortint, especialment a Victor Francos, i desitjo tots els

encerts i ofereixo tot el suport a la nova direcció que escollireu demà.

Acabo. Oblideu tot el que he dit. Penseu per vosaltres mateixos. I, sobretot, actueu. El present i el futur poden estar, si ho voleu, en les vostres mans. Moltes gràcies.

1.04.06

Versió sense corregir